

İçindekiler

Dalgaların Götürdüğü	9
Ben Seni Öldürmem, Oynayalım	13
Enginar Yemeye O Gün Başladım	25
Limon Meselesi	34
Rüzgârın Evlatlıkları	42
Tavazna'nın Penceresi	55
Kuruyup Düşmeden Önce	59
Basıp Geçmemem Gereken Gözyaşları	64
Uzak Işıkların İnsanları	70
Haydi Doğru Eve	75
Bak Bir Diş Kanla Çıkıyor	79
Çemberin Çizgileri	82

DALGALARIN GÖTÜRDÜĞÜ

Babam inançlı bir insandı. Herhangi bir dine inanmaktan bahsetmiyorum. Mesela zodyak botuyla birlikte balıklara inanırlardı. Hangi mevsimde kıyıda ne kadar açılmaları gerektiğini, gittikleri kıyılarda oltalarını nereye atacacaklarını balıklar söylerdi onlara. Zodyak botu ve o, Don Kışot ve atı Rocinante gibiydiler. Sonra dostlarına inanırdı babam. Gece yarısı eve gelirler, “Kadir ağabey” diye seslenirlerdi. O zaman görmeliydiniz babamın gözlerini, ışık saçarlardı. Sabahın üçüne kadar kanca-lara düğümler atılırdı. Hangi mevsimde, hangi balıkları, hangi iğneyle alırsınız? Bunları babama sorabilirdiniz. Sonra kendine, bedenine inanırdı babam. Eski cimnastikçiydi. Hafta sonları gittiğimiz pikniklerde küçük gösteriler yapardı bize. Ellerin üzerinde yürür, art arda beş takla atardı. Annem eşyle, biz babamızla gurur duyardık.

En çok babamın hakkıydı hayata ve hayatın içindeki her şeye dair inancını kaybetmek. Önce zodyak botu yarı yolda bıraktı onu. İhtiyar botun yamaları atmaya başladı. Tuttuğu nefesle babama uzun deniz milleri katettiren zodyakı arka bahçenin tozlu kömürlüğünde sönüp kaldı. Damarları, inançlı kalbinden geçen deli kanını taşıyamamaya başladı. Kara gözlerindeki mas-mavi denizi söküp aldılar ondan. Yerine kan çanağı iki bilye verip kandırdılar. Yetmedi. Bir de dört duvar arasına hapsettiler. Denizi, martıların, yakamozların, gelgitleri, güneşi seven bir adamı

dört duvar arasına nasıl kapatabilirsiniz? Kapattılar ve ameliyat gününü beklemesini söylediler.

Daha önce girdiği ameliyatlardan sapasağlam çıkmıştı. Hatta iki ameliyat arasında ağabeyimi evlendirmişti. Yorulmuştu artık. Yattığı odanın da sanki babama gazezi vardı. Oda müthiş bir körfez manzarasına bakıyordu. İnciraltı'ndan Karşıyaka'ya, Konak'a kadar tüm kıyıları görebiliyorduk. Küçük, beyaz bir çizgi halinde görünen tekneler inadına geçiyordu penceresinin önünden. İşin kötüsü bir haftadan fazla vardı ameliyat gününe. Hastalığın ilk evrelerinde denizi, balıkları, martıları, ayı ve güneşi düşünerek direnmişti ama bir gün geldi, vazgeçti her şeyden. Menevişlenen denizlerin ışıltılı parlaklığıyla bakan gözleri soldu. Konuşurken tedirgindi. Odanın kefen beyazı tavanına, iç sıkıran titrek floresanına uzun uzun baktı. Sonra birden, irkilerek denize çevirdi başını. Onun umursamaz, bazen gamsız, tasasız tavırlarını hatırlıyor, tedirgin duruşuna bir türlü alışamıyordum. Hemşire kapıdan içeri girdiğinde, "Taburcu oluyorsunuz Kadir Bey, haydi hazırlanın" dedi. Görevliler zodyak botunuzu ve ol-talarınızı hazırladıktan sonra çıkabilirsiniz, diyecek umuduyla bakıyordu. Hemşire ağır adımlarla yatağın başına geldi. Asık ve ekşi bir suratla, yanında getirdiği serumu başucundaki demire taktı. O gün ben yanı başındaki yatakta uyuyakalmıştım. Uyan-dırdılar.

Kolları, elleri her gün açılan damar yollarından, sürekli verilmesi gereken bin türlü serumdan delik deşik olmuştu. Bu yüzden serumun akmaya devam etmesi için iğnenin eğik bir şekilde tutulması gerekiyordu. Hemşire bana dönüp serumun akıp akmadığından emin olmam gerektiğini söyledi. Uyku mahmuruydum. Yatağın yanına bir sandalye çekip oturdum. İğnenin ucunu tutup eğdim. Seruma baktım. Bir süre birbiri arkasına hızla akan damlalara dalıp gittim. Başımı çevirip babamın yüzüne baktığımdaysa tüylerim diken diken oldu, ürperdim, üşüdüm. Gi-

derek zayıflayan yüzünde iki iri boncuktu gözleri. O gözlerden fıskıran ve daha önce hiç tanık olmadığım bir biliş, korkularımı, umutlarımı, tüm düşüncelerimi ve ruhumu paramparça edip geçti içimden. Yüzündeki hiçbir kas hareket etmiyordu. Aklıma getirmekten bile korktuğum şeyin başıma gelmiş olabileceğini düşünürken başını pencereye doğru çevirdi. Geceleri kapkaranlık bir boşluğu andıran, dipsiz bir kuyu gibi insanı içine çeken, lanetli, huzursuz ruhların dalgalar üzerinde uçuşup durduğu denize dikti gözlerini. Nedense bu beni rahatlatmak yerine endişelendirdi. Hayali saatlerin karadeliğe yaklaştıkça durduğu belgesellerin içindeydik. Karşımızdaki duvarda asılı duran saate baktığımda dakika çubuğunun yavaşlayarak durduğunu bile gördüm. Deniz dehşetli karanlığıyla şahlandı birden. Şiddetle esen rüzgâr pencerenin önünde acı çığlıklar atmaya başladı. Koskoca, karanlık bir su kütlesi ağzını sonuna kadar açmış bize doğru geliyordu. Babam hiç korkmuyordu. Öylece dışarı bakıyordu camdan. İnsan dostunun şiddetinden korkar mı? Derken pencereler kırıldı. Deniz, kapkara sularıyla babamın başına döküldü. Tuttuğum serumun ucuna baktım. Seruma kan sızmaya başlamıştı. Kan siyahtı; zifiri gece siyahı. Yavaşça çevirdi başını. Simsiyahtı gözleri. Benim korku dolu bakışlarımı gördü. Gülmsemeye çalıştım. Başaramadım. İnce dudakları yavaşça uzadı. Gülümsedi mi? Yoksa kızdı mı bana? Elimdeki iğneye baktım. Elimden kayıp gittiğini fark etmemişim. Aceleyle eğdim ucunu. Babam elimi tuttu.

“Başaracağını biliyorum” dedi. “Takma kafana. Gerekirse sahile çık, at iki duble. Kafan çalışıyor senin.”

“Esağfurrul...”

“Kafan çalışıyor ama gene de senden bir bok olmayacağını biliyorum” dedi güldü.

“O konuda haklısın.”

“Bana bak, annen size emanet.”